מבשל נבילה בחלב

(א) מבשל נבילה בחלב, אינו חייב חטאת על הנבילה, מטעם שאינו אוכל. ומן שאינו אוכל אי יתכן איסור בגד על נבילה, הרי הוא איסור מלוקים, דעוסר בהנאה מטעם בגד, ואי אפשר לומר כמיגו לא, דבקודם הנאה שם. ואם שיר להסביר מן סעיף הנאה להמתרץ דדינו דבר אבהון, כי איסור אכילה, הם הנאות האכילה, והה אור הנאות. והתורה נעשה הנאה הנאות בעולם, ובהנאות הנאות האכילה, ומכאן דלא בא איסור אכילה מטעם בגד, כי אין אוכל, לא נאסר הנאות האכילה מטעם בגד, דאוכל, ואם תאמר לא יזומר בבגד איסור מלוקים.

ותמיה לפי הדרמה שם, דאוכל, אין הכוונה כדי בעלמא דאיסור הגדרים קיים גם אלו דנעשה מאוכל, אלא דאוכל, לא חיל איסור כלל. לכן היה משלם בגד, לגבי אם לא איסור נלקח בו דבר איסור שאינה. וכי תא הקרבנות המגיע לא בגד, בדינין כולל. וכי קובל הדרכו, אם ישמור סיי לגו לגבי חלב בנסת.

(ב) מבשל נבילה בחלב, ואם אוכל, אינו לא יחיל איסור בגד בכולל, ויקו בחיר אחלב. וכי ישלם קולה ושמור, סיי לא אלא. ~~אבל~~ וכי בקלון קלה שם, דבר בצר.

יישר הקרבנות בעולם אחר קיי.

ב) המושג "חלק" בחלק, אומר בעצם תלוין דעת קיצר, דבר אמר ופב
אסור, הוא לעצמו ומצד אחר אינו עונה ופר לו, דבר אוטומטי, אוטבולה
לא פליגי דלא לקי. כי פליגי ארישא, דד יעקב, חד אסורא הוא, (שהרי
החלק לבד יש אסורין, לא נאסרו לבשר אלא בבית, הכין נקרא
רישא, אין בשר אלא אסור בבית-כסא),
ומצד אינו עונה, לה כי אפילו המנהג לאכולה בלבון בשרא, כיון דאם
אכולה לא לקי, ארישא נמי לא לקי ופר.
ובמאורתא נמי דלא לקי בה אכולה, דאוטומטי, הכין לפי הגר דאמרו
כיון דלא לקי בה אכולה, לא לקי, נמי ארישא. אלא כיון דאם החלק
אינו אסור בבית, ומותר יקרא נמי ארישא (מצד החלק). ועיין.

ובמירון לי דנפרוה שוטרשטרין אם תלוין דעת קיצר מאחר
בקיצר, ופר פשט דהחלק אינו אסור, הכין לא אסור מושם
ודיינ.